

Hvad gør os anderledes?

26. februar 2024 (LaRouche-Organisationen) – Folk og nationer over hele verden hæver deres stemmer i opposition til det folkemord, der udføres af Likud-regimet i Israel mod civilbefolkningen i Palæstina. Alligevel forbliver premierminister Netanyahu og hans håndlangere uforsonlige og trodsige, fast besluttede på at gennemføre det, som den amerikanske FN-ambassadør Linda Thomas Greenfield, måske utilsigtet, kaldte en “endelig løsning” i de besatte områder – og USA fortsætter med at bruge sin veto i FN til at forpurre ethvert forsøg på at stoppe det.

Folk og nationer verden over fordømmer USA's neokonservative udenrigspolitik, som søger at opdele verden i geopolitiske magtblokke og bruge forskellige former for tyrannisering og afpresning for at tvinge nationer til at slutte sig til den foretrukne blok. Alligevel lader det ikke til, at de amerikanske borgere forstår, hvordan denne adfærd repræsenterer et skammeligt forræderi mod vores bedste traditioner; de støtter den enten af uvidende autoritetstro eller fordømmer deres nation, som om denne adfærd udgør den samlede sum og substans af hele vores historie.

Det er ikke uløselige problemer. Vi må ikke tillade vores medborgere at kollapse i impotent populistisk raseri, eller endnu værre, at støtte disse grusomheder ud fra en misforstået følelse af national loyalitet. Den manglende ingrediens er det perspektiv, som den afdøde Lyndon H. LaRouche, Jr. og de organisationer, der fortsætter hans arbejde i dag, tilbyder.

LaRouche forstod den ældgamle imperiale taktik, divide et impera, del og hersk, som skaber etniske eller religiøse konflikter, der næres af en endeløs cyklus af forfølgelse og hævn. Den israelsk-palæstinensiske konflikt er et skoleeksempel. Den eneste måde at bryde cirklen på er ved at føre en politik, der gavner begge parter og giver håb om et

bedre liv for alle involverede; den manglende ingrediens er håb, og når håbet er til stede, kan folk tale med hinanden som rationelle voksne og lægge hævnens sprog til side. Dette er vigtigheden af LaRouches Oase-plan, som Christopher Sare forklarede i denne uge.

Divide et impera: På samme måde bliver de amerikanske vælgere manipuleret til at vælge side i et latterligt præsidentvalg, hvor de førende kandidater i begge de store partier konkurrerer om, hvem der kan tilbyde den mest højlydte støtte til folkemord i Gaza og til hensynsløs geopolitisk konfrontation med nationerne i den Globale Majoritet. En illusion af valgmuligheder skabes af mediernes fokus på "kilespørgsmål", som LaRouche fordømte som "en karakteristik af moralsk korrupsion i ekstrem grad". Hvis man lader sig manipulere af enkelte "mærkesager", sagde han, "... er man villig til at lade verden gå ad helvede til, så længe ens mærkesag bliver støttet."

Hvordan befrier vi vores medborgere fra propagandaens jerngreb i dette valgår? Vi minder dem om, at Amerikas sande sjæl kan findes i vores gentagne bestræbelser på at bryde med Det Britiske Imperium, og alt hvad det repræsenterer (hvilket netop er, hvad de neokonservative i begge partier repræsenterer i dag). Lyndon LaRouche var enestående i amerikansk politik, fordi han forstod, at den anglofili, som sivede ind i alle amerikanske institutioner efter præsident Franklin Roosevelts død, var den korrumperende faktor, som vendte os væk fra vores bedre engle og i sidste ende forvandlede USA til en slyngelstat. En tilbagevenden til vores nations anti-imperiale identitet kan genoprette dens sjæl.

LaRouche forlod os for fem år siden, men der er nye politiske ledere i USA, som fremmer hans ideer og fører hans arv videre. En nylig Presidents' Day-konference i New York præsenterede to kandidater, der eksemplificerer dette, senatskandidat Diane Sare og kongreskandidat Jose Vega.

Disse kandidater går foran med et godt eksempel og viser deres medborgere, hvordan de kan gøre op med de fejlbehæftede aksiomer, der tilsyneladende fastholder os i uløselige kriser. Følg deres eksempel, og mobiliser jer for at skabe en smuk fremtid!

LaRouches halvtredsårige historie for fred i Sydvestasien

LaRouche-bevægelsens bestræbelser på at opnå en varig fred og et nyt paradigme for udvikling i Sydvestasien går mange år forud for offentliggørelsen i juli 1990 af "Oase-planen", som er emnet for en nyligt udgivet video fra LaRouche-Organisationen.

"Det objektive grundlag for en [mellemtidlig] løsning er den økonomiske udviklingspakke, vi har foreslået," skrev LaRouche i en artikel fra august 1977 i nyhedsbrevet Israel og Palæstina. "Enhver anden tilgang vil mislykkes, vil hurtigt blive forvandlet til en farce – og sandsynligvis krig. Men det er ikke de materielle fordele i sig selv, der skaber grundlaget for fred. Det er det faktum, at en forpligtelse fra regeringerne til at realisere høje videnskabelige og teknologiske fremskridt fremmer humanistiske synspunkter."

En tidslinje over interventioner som denne er samlet i en artikel udgivet i EIR i 1993, "A Chronology of LaRouche's Attempts To Achieve a Lasting Mideast Peace". Den er værd at læse!

Harley Schlanger præsenterede kronologien over LaRouche og LaRouche-bevægelsens indsats for udvikling som betegnelse for fred i Mellemøsten i LaRouche-Organisationens regelmæssige lørdags-udsendelse, Manhattan Project Meeting, den 21. oktober 2023.